

vîntureasa de plastic

Editor: Robert Șerban
Coperta și ilustrațiile: Dan Stanciu
Layout: Loredana Tîrzioru
Tipar: BrumaR

Editura BrumaR
300050 Timișoara, str. A. Popovici 6
tel./fax: + 40 256 203 934; 293 441
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Comenzi:
contact@brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHIVU, MARIUS

Vîntureasa de plastic / Marius Chivu. - Timișoara :
Brumar, 2012
ISBN 978-973-602-406-1

821.135.1-1

marius chivu
vîntureasa de plastic

B R U M A R
Timișoara, MMXII

Marius Chivu (n.1978) a absolvit Școala de Artă - clasa de coregrafie din Rm. Vâlcea. În anul 2003 a câștigat prima ediție a Festivalului de Poezie „Prometheus” organizat de Fundația Anonimul. A inițiat și coordonat proiectul caritabil *Cartea cu bunici* (2008) și a tradus din Tim Burton, Oscar Wilde și Lewis Carroll. Din 2005 scrie în revista *Dilema veche*.

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi!”
Evrei 13:5

închipuie-ți:

ieși de la metrou
noiembrie s-a răcit, dar emoția e cu tine
îți ridici ochii
și cauți o fereastră anume în blocul turn

cît de plăcută e seara cînd te-ndrepti
întins instinctiv invincibil
cătore iubita
ce te așteaptă gătind!

dar moartea te găsește și fără acoperire
telefonul mobil tot va suna
și o voce familiară
frîntă
îți va spune că pînă dimineată
din ea nu vor mai rămîne
decît fotografiile
că toți ai tăi s-au adunat deja în jurul ei
aducînd în buzunare
luminări cu moțul tăiat

a început să ningă
strada e goală și rece ca asfaltată cu gheață
te-ai rezemat de semafor
cu capul în palme
te întorci și alergi
sînt sute de kilometri între tine și încă ea
numai bine
dacă e un coșmar
pe drum te vei trezi

*ia-o aminte acum,
nu se știe cât va mai fi!*

chipul cearcăn sub ochii indecis închiși
nasul gîtul urechile pudrate
cu sînge uscat
mîrîieli cu limba franjuri în gura strîmbă
privirea scăpată goală și arbitrară
peste noi,
obiecte străine din altă lume,
zbătîndu-se cu încheieturile vineții în legătura
chingilor
care o țin strîns în patul de fier
să nu-și facă singură
și mai mult rău

e o **noapte de noiembrie**
ca oricare alta
însă tocmai primesc în dar
imaginea umilinței
de a fi
inconștient
pe moarte

lungită acolo pe pat
e **nodul inert** al tuturor furtunașelor
care intră ies intră
în corpul ei moale și acrișor
ducînd pasteale pilulelor
pisate

o sărut pe buze
(sper să deschidă ochii)
gura ei cu gust
de manitol osmofundin perfalgan
cocktailul de perfuzii care i se scurge
prin incizia din gît
ore după zile
după săptămîni

noaptea o veghez
la lumina telefonului mobil
o ascult clipocind pe dinăuntru
plină de lichidele dulci amărui ale
vieții la pungă

burduf de formol
cu exponatul la atingere!

cît va dura **acest privilegiu al amînării?**

în spatele pleoapelor greu închise
moartea doarme cu ea
tolănită în corp
comodă în carnea ei moale
primitoare
călduță

și încă tînără!

dacă i-aș deschide ochii cu degetele
aș privi două găuri
în care m-aș prăbuși
de frică

ne înghesuim la poarta institutului

sîntem cam o sută
ne împingem sărim peste rînd
vociferăm în timp ce mîinile noastre
aşteaptă în buzunare
cu degetele-nclăşate pe plicuri
lipite stîngaci

noi vrem doar sînge
pentru ai noştri
sîntem fiare adulmecînd pe culoare
pe la ghişee
pe la uşile cabinetelor:
daţi-ne de bunăvoie
400 de grame nu mai mult
cine ştie unde e rezerva de sînge
să mergem acolo
să ne umplem buzunarele cu flacoane!

voi arunca în curînd cu dosare
voi ameninţa
voi cădea în genunchi lacrimi sfîrşcală:
vă implor
două flacoane cu rh
negativ

dimineața e aici, dar noi **nu sîntem cu dimineața**

îi țin capul ușor ridicat
asistenta o tunde în tăcere, iar părul
poate ultimul ei păr
cade înțepîndu-mi pielea
cu o grație sfidătoare

asistenta îi săpunește creștetul
aparatul de ras abia scos din foița de plastic
trasează lent
dungi lungi
de la frunte spre ceafă
de la frunte spre ceafă
de la frunte spre ceafă
apoi prin spatele urechii
cu grijă să nu rămînă nici un fir de păr

ea nu înțelege ce-i cu noi
clipește din ochi și chiar îmi zîmbește pe jumătate
adormită
îi sprijin în palme capul
lucios mic fin ca un grepfruit alb
i-l țin cu grijă ca unui nou-născut
cu țeasta fragilă

(niciodată n-a fost mai frumoasă!)

lumina capului proaspăt ras
arcuirea sprâncenelor
și semnul oblic de deasupra
nasul ușor deviat spre stînga
urechile mici
linia fină a buzelor...

brancardierul o ridică pe brațe ca pe-un copil
o așază pe targă
ea mă privește clipind greu
(pe dinăuntru frica mă schimonosește)
ne îndreptăm spre cea mai tăcută dintre ușile albe
agățați amîndoi de marginea clipei
în care nu știm dacă ne vom mai revedea
vreodată

aștept
doar așteptarea a mai rămas

încerc să-mi suspend gândurile
din subită lașitate
să rezist orelor de grație incertă în care
dincolo de ușile batante
un Dumnezeu în halat reface lumea
pentru un singur om

dimineața s-a întins ca sîrma ghimpată
mă tîrăsc în mine
sprijinit de targa stingheră ațipesc încontinuu
ca-n grădina fricii și părăsirii

(somnul nu știe emoțiile așteptării)

aceasta e clipa în care
gîndurile
toate gîndurile se transformă în rugăciuni
ca apa în vin

neurochirugul e un genist
un ceasornicar
o moașă...

cleștele de fier aduce limba înapoi în gură
acul înfipt în piept cu brutală precizie
pornește inima
pe un furtun intră oxigen
pe un dren se scurge sângele înnegrit
viața circulă
prin **fire subțiri de plastic**
vîrîte în venele gîtului
unui chip de culoarea
plumbului

dintre furtunuri și tuburi transparente
e rîndul meu să-i aștept primul scîncet
în acest salon
cu uterul rece de faianță
legați prin invizibile cordoane
pregătiți pentru orice
chiar și pentru un
miracol

îmbrățișază-mă
 cu mîna nelegată de pat
strînge-mă la piept peste firele de control
 îndepărtează-ți masca
 respiră la urechea mea
 feșele cu buline roșii pune-mi-le eșarfă
 să nu mai tremur!

hai să ne facem brățări din furtunașele roz
 să colorăm cu puțin ruj
 hematoamele de pe gît
 să punem fard pe fruntea tumefiată
 ascunde sub saltea punga cu sînge
 și strigă-mă fă-mi cu mîna hai
 zîmbește-mi de pe alea din ostroveni
 mai ia-mă o dată de la grădiniță
 fă-mi tartine cu salată de vinete
 în timp ce citesc *20.000 de leghe sub mări*
 cheamă-mă să te-ajut să montezi
 mașina de cusut
 mai ceartă-mă
 zi-mi ceva
 orice...

te-am așteptat și azi cu nasul lipit de
 geamul perfuziei
 măcar pînă mîine
 mai ai grijă de mine
 puțin

în fiecare dimineață o aștept
 să se trezească
 să mă-ntrebe confuză ce căutăm
 noi aici
 cu bandajele astea însîngerate pe cap și furtunașele
 în nări în gît în picioare

azi chiar deschide ochii
 și rămîne cu pleoapele ridicate
 (cînd doarme e **frumoasă și întreagă**)
 ochii mari curioși
 îi plimbă pe tavan pereți geam
 nici un scîncet nici un geamăt
 (tăcerea o face umană)
 măsoară totul cu priviri lente
 apoi se oprește mirată asupra mea
 de parcă abia m-a văzut
 dă să zîmbească
 (probabil îi sînt în sfîrșit familiar)
 dar ea așteaptă
 așteaptă să se întîmple ceva
 cît mai firesc...

eu întîrzii puțin în privirea ei
 zîmbesc și îi mîngîi
 sprîncenele
 (întîi pe cea dreaptă)
 nu, încă nu este dimineața așteptată
 va trebui să-i spun și azi cine sînt
 iar ea va fi
 din nou
 încîntată de cunoștință

patul ei a rămas în urmă
dincolo de zidurile ascunse
sub faianța albă
îmi afund bocancii în mormanul de frunze
putrede
ca și cum aș trage de timp

în lumina neonului
un vechi disc de vinil lucește
pe spinarea înghețată a pământului
dimineată îl voi arunca departe
printre copaci
voi lărgi astfel cercul
care ne strânge
dar acum plec întins
mă opresc abia acasă
în cadă
pe întuneric
și plîng să adun
ce mai poate fi adunat

pentru o nouă zi
în care noi vom rămîne
tot mai în urmă

o aduľmec în somn
a tept nd să expire ca s-o inspir lini tit

azi doar mirosul stricat ne leagă
repetabile sc ncete
gemete urcate din ad ncuri amor tite
revolta trupului flasc
ale cărui degete i le mu c p n  la s nge
verific nd dacă mai simte ceva

 i cunosc toate curburile corpului
fiecare tresărire orice spasm
m r ial  privire
ne  mbr    m mereu
de i mă cheamă cu nume
de fată

(tandre e pură a rămas între noi)

m-am ras în cap să nu fie singură
nici unul nu mai sîntem ce-am fost
din fericire
numai eu îmi voi aminti

aceste momente în care deznodământul
întîrzie insuportabil
această așteptare aproape
certitudine
blîndețea unui rău preferabil

inima e animal hăituit într-un ȋarc
dar tu rămîi pe loc
înregistrezi tot
dezastrul nu întîrzie, doar vine pe neașteptate
apoi nu se mai întîmplă nimic
nimic
nimic
doar **o banală resemnare cu sfîrșitul**

va trebui să te împaci
ai umbre cute riduri
și primele fire albe de păr
suferința e numai un moft
slăbiciunile doar poză
de-acum nu-ți permiți să te mai complaci
în solitudine

înfrîngerea ar fi calea cea mai
comodă

viața ei s-a retras în pauza dintre două silabe
scîncite în lipsa somnului

zile-noapțile sînt ștafeta de la căpătiul
patului pe roțile
casa noastră a rămas doar
o ruină familiară
într-un coșmar serial

ne dăm seama cît de puțini și de singuri
am fost dintotdeauna
că dragostea suspendată și grea
măsoară golul căscat între noi
și cei apropiați pe care nenorocirea noastră îi
stînjește
îi face să se ascundă
să se lepede de noi

niciodată n-o să fim pregătiți
pentru ce ni s-a întîmplat
trecutul e imposibil și prezentul
calm
aproape postum

acum
aici
acesta
ar putea fi **sfîrșitul unei familii**

îmi pun urechea pe tîmpla ei cînd doarme
oare ce aştept să aud:

ecoul cuvintelor ce nu mai ies
acustica gîndurilor incipiente
sunetul surd al vorbelor de-altădat`?

memoria a rămas un paradis
dezafectat
cu lucruri puține
mai degrabă neînsemnate
întîmplătoare
totul a fost dat pe o îndelungă tăcere
oameni fără nume
nume fără chipuri
situații fără timp istorie noimă

s-ar putea spune că
locuim într-**o rezonabilă lipsă**
a memoriei
în absența a ceea ce oricum i-ar fi putut
prisosi
un loc cu odihnă și mirare
unde totul e alb
precum cearșafurile de pe paturile
de fier

o zi **chinuită ca oricare**

dar ea își înalță capul bandajat de pe pernă
trage aer pe gura mută
(mumie ieșind din apă)
privește suspicioasă
în stînga
apoi în dreapta
mă mîngîie cu mîna bună
și îmi șoptește la ureche
rar
nu cumva să pierd
vreun cuvînt:

tu ești poarta prin care se intră în sufletul meu!

întrerupte
noptile dau în alte
nopti labirint prin somnul mai amar
decît pilula din creier de porc

rătăcirea e interzisă
deși deseori pășesc pierdut
printre gemetele ei răsunînd dimineața
pe culoarele dintre saloanele
adăpostind resturi de oameni întorși
într-o singurătate ce te face să te întrebi
oare cîți mușcă din ciocolată
în timp ce tu îmbraci cămașa
cu umerăș cu tot

o găsesc țintuită în mizeria de peste noapte
vegându-și în scîncet propria epuizare
o **potcoavă cu 32 de copci**
îi încoronează acum creștetul capului
o ridic pe marginea patului
îngenunchez
și-i spăl picioarele
prea obosit să-mi mai fie și frică

învelit într-o bucăţică de hîrtie
în portofelul ei
am găsit un petic textil
cît unghia

pentru ce-l păstra?
şi cum se numea materialul fustelor
din anii '70
sau cîntecul acela al lui gianni morandi
cum făcuse pasiunea pentru laurence olivier...

(îmi vin în cap numai lucruri pe care nu le mai ştie)

atîtea vor rămîne **nespuse între noi**
atîtea au rămas
nerostite în ea
dar acum ştim că două braţe
sînt oricum prea multe pentru
o îmbrăţişare

dragul meu, ai crescut
 ai terminat școala la care noi
 nici n-am îndrăznit să sperăm
 acum ai casa ta lucrurile tale
 viața ta abia acum începe

noi ne retragem la țară
 bunicii sînt tot mai mici
 pămîntul tot mai uscat zilele tot mai lungi
 e nevoie de noi acolo
 tu găsește o fată bună tandră populară
 nu trebuie să fie neapărat frumoasă
 nu uita că nimeni nu e perfect
 nici tu
 chiar dacă te-am învățat tot ce-am știut
 iar restul vei descoperi
 și singur

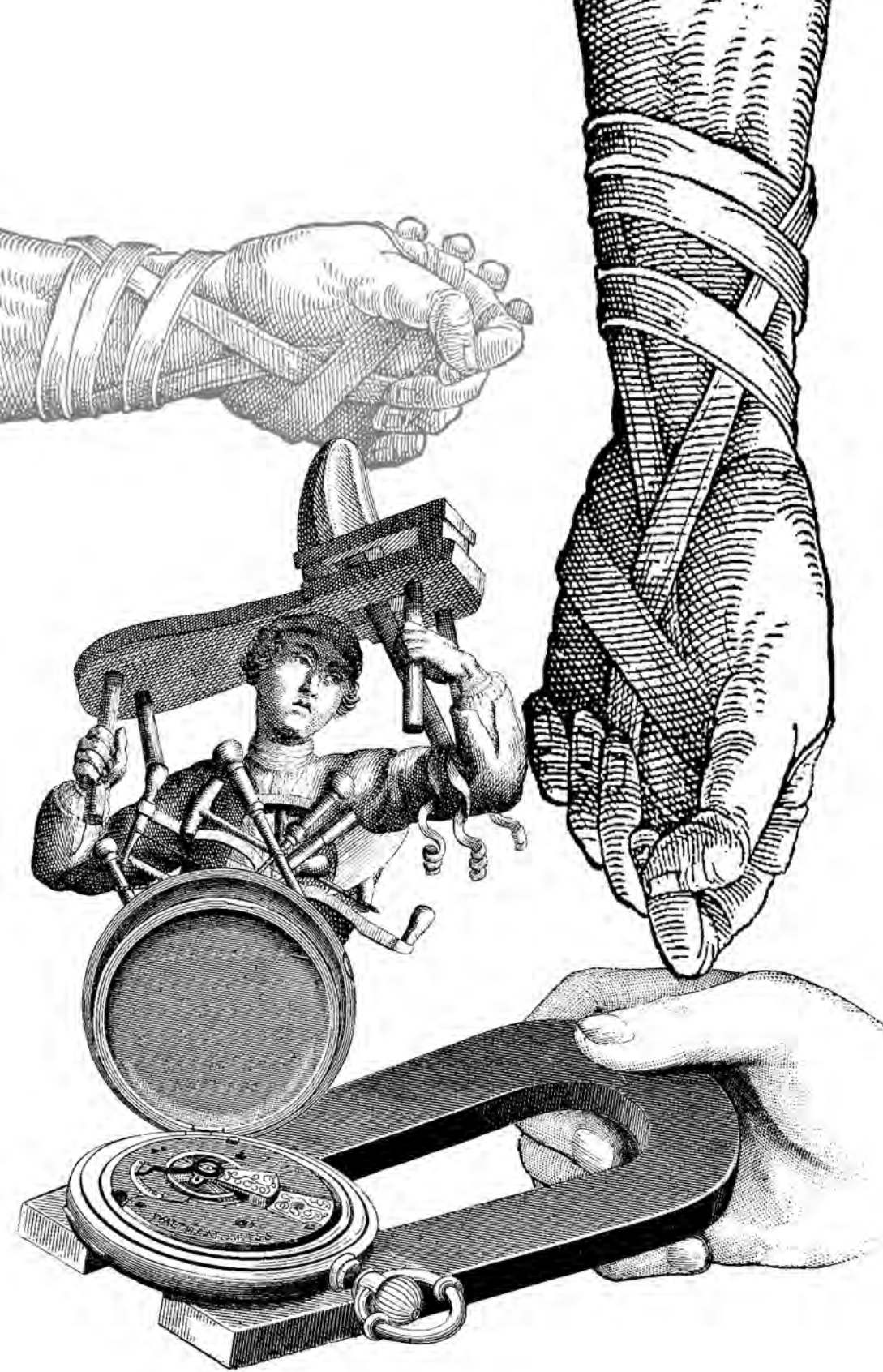
ești băiat cuminte și sufletist
 însoară-te
 e vremea, așa e bine
 știi că **am dreptate, cînd n-am avut**
 fă doi copii și unul după altul
 mai tîrziu nu vei avea drag să-i crești
 cît mai trăiesc vă voi ajuta
 doar știi cum e la noi
 bunicii cresc nepoții și copiii au grijă de părinți
 nu rîde de mine, treaba ta
 faci cum știi
 dar așa sînt mamele...

înfulecam clătitele abia scoase din tigaie
 grijile sfaturile vocea ei
 venind din urmă trecînd mai departe
 pîrîituri scoase de un disc
 (pe care s-a așezat praful)
 rotit la o turație tot mai
 lentă

mîna de cauciuc
umărul ieşind ca un nod
braţul subţiat
cravată de carne şifonată
atîrnînd într-o parte

degete chircite
încheietura strînsă peste noapte
în chingi
gura strîmbă
pleoape ermetice...

închisă în globul etanş al muţeniei
ca un om de zăpadă
peste care ninge doar cînd
îl zgîlţii

sărbătorim revelionul la reanimare

încă o noapte ca oricare alta
împreună în jurul patului de fier

cineva a lăsat o beteală pe care o agățăm
de stativul perfuziei
am adus portocale să acopere
mirosul de iod
ascundem berea sub pat lângă ploscă
împărțim prăjiturile cu asistentele de gardă
machiate strident
purtînd halate scrobite
vor dispărea curînd în bucătăria
care va umple spitalul cu miros
de cîrnați prăjiți

ne ținem bolnavii treji
dar printre paturi ne mișcăm doar noi
cei cu trupuri bune
părinții soții fiii însoțitori
pisăm pastilele de noapte
și turnăm în noi berea pe furiș
purtăm aceleași haine
avem aceleași fețe colțuroase și galbene
dar ne adunăm în jurul televizorului
fără sonor
și privim lumea
dansînd la romexpo

printre gratiile ferestrelor artificiiile
înfloresc în lumea lor
în curînd va fi ora 0
va trebui să schimbăm perfuziile
la mulți ani! se urlă pe străzi
iar prin branulă deja picură
noul an

cît va mai fi din cea care-a fost
ce s-a păstrat în această păpușă stricată
străbătută de furtunuri
cu viață distilată
cît vom mai recunoaște din ea
cum și în ce anume vom regăsi
partea pierdută

cîtă **deșertăciune** într-o jumătate de trup fără glas!

sînt foița de indigo
între nostalgia a ceea ce-mi amintesc că era
și compasiunea
cu care o învăț pe cea de acum,
fotografie spălată odată cu cămașa
imagini lipsă cu pete bizare în care
parcă mai recunoști cîte
ceva

fotografie pe care o iubești
mai ales prin ceea ce
nu mai arată

toate acestea:

deznădejdea mila speranța
duioșia dragostea fricile
amintirile mele împletite coroană
pentru fiecare zi în care
am ignorat certitudinea că
în echilibrul precar al lumii
unul dintre noi
oricum va muri
înaintea
celuilalt

preotul spovedește în camera de gardă
 în timp ce neurochirurgii își închină
 cerul gurii cu limba

în fiecare dimineață mergem în capela pictată
 cu chipul voievodului sfânt
 străbatem coridorul
 printre cavouri cu paturi numerotate
 pornim de la internări-externări-decese
 și ne terminăm rugăciunea în gând
 înainte de a ajunge la anunțul cu
 actul constatator
 îmbălsămare
 coroane

se va sluji iar în saloane
 stropi de agheasmă îi vor atinge
 pe cei ținuiți la pat
 preotul va citi celor cu minți mirate
 în timp ce aflăm cum
 moartea e drumul cel mai drept
 către noi

cei goi și rătăciți

fericiți cei ce nu-și vor aminti
 niciodată!

noaptea cade în salon
odată cu perfuziile schimbului doi

dincolo de zidurile spitalului
viața luminează noaptea
cu semafoare faruri neoane
în timp ce salonul înalt cu paturi de fier
ține împreună șase femei
(moi subțiri albe precum cearșafurile)
gemînd la mișcările somnului

pastilele de seară se dizolvă lent în compoturile
din stomac
sforăieli și vînturi amare scapă din trupurile
cu nervii sîrmă

dimineața va veni confuză
femeile vor încerca
din obișnuință
să se ridice pe marginea patului
și să plece aiurea
dar nu va fi decît o altă
minunată zi pentru tăcere
și priviri umezind tavanul

de față cu ea ne ținem tari
 facem tot ce e de făcut
 cu cele mai firești gesturi
 sîntem
 cel mult
 tăcuți și obosiți

unul îi ține gura deschisă celălalt înclină
 lingura cu supă
 dizolvăm zeci de medicamente
 în căni cu ceai
 înlocuim perfuziile cateterul bandajul
 o spălăm cu șervețele umede
 ne stăpînim frisoanele
 și ne purtăm nodul din gît
 ca pe-o cravată imaginară
 apoi ieșim din salon să golim plosca
 să aruncăm ce mai e de aruncat
 și plîngem retrași care pe unde putem

s-ar putea spune că o ținem în viață
 cu ipocrizie
 însă adevărul e că
 deznădejdea e **un păcat ca oricare
 altul**

(trebuie săvîrșit în secret)

îi înlătur somnul de pe ochiul drept
ca pe-o pînză de păianjen
îi clătesc fața cu apă rece
rîde îi place mă mîngîie
recunoscătoare scîncind ca o focă
îi sărut pielea vînată
și găurită a gîtului
apoi așteptăm împreună
cititorul în creier
să privească eclipsa
din tomografie

(ca să-i arăt cît o iubesc
am albit)

spitalul e o biserică cu multe etaje
 preoți în alb cădelnițind cu stetoscoapele
 pronaos cu paturi de fier
 ne sfințim cu perfuzii
 purtăm catetere la gât
 ne rugăm în miros de iod

carnea pe noi e firavă
 ne ofilim ca frunzele și bolile ne iau ca vîntul
 toate trec
 doar frica a venit să rămînă!

ne înghesuim la taraba de lîngă lift
 cumpărăm de toate
 cruciulițe mătănii psaltiri candel
 calendare
 mărunțișuri ale credinței de salon
 nimeni nu-și poate lua patul să umble
 dar lipim cu leucoplast iconițele pe faianță
 le prindem în capacul prizei
 dormim cu ele sub pernă
 cărți de rugăciuni acoperă ceaiurile amare
 pastilele de seară așezate pe hîrtiuțe
 însemnate cu acatiste
 branule sclipesc în învelișul asept
 pe coperte
 negre și lucioase
 ale Noului Testament

suferim tăcem
 împreună uneori separat
 Cartea spune că **noi vom fi cei mîngîiați!**

suferința zugrăvește icoanele-n saloane
 și uneori adormim înveliți
 într-o speranță
 aproape înduioșătoare

de sute de ori *portocală*, rostește ea
 intonînd fiecare silabă
 ca pe alte cîteva sute de cuvinte travestite
 în același sunet

portocală se miră
 repetă continuă o ia de la capăt
portocală șoptește cu jumătate de glas
 ca pe un secret (*portocală*)
portocală! portocală?

portocală
portocală
portocală

nu știm ce vrea
 noi ridicăm din sprîncene
 dăm din umeri
 începem să cîntăm
 la început noi
 apoi tot salonul culoarele
 spitalul
 orașul:

lumea toată ne părea o portocală...

povestește, strigă ea
povestește povestește povestește
 de mii de ori *povestește*

dar ce să povestești cuiva fără memorie
 de unde să începi ce să lași
 pe dinafară pe mai târziu
 mă fac că nu înțeleg
 (tandrețea e uneori rătăcire
 mascată)

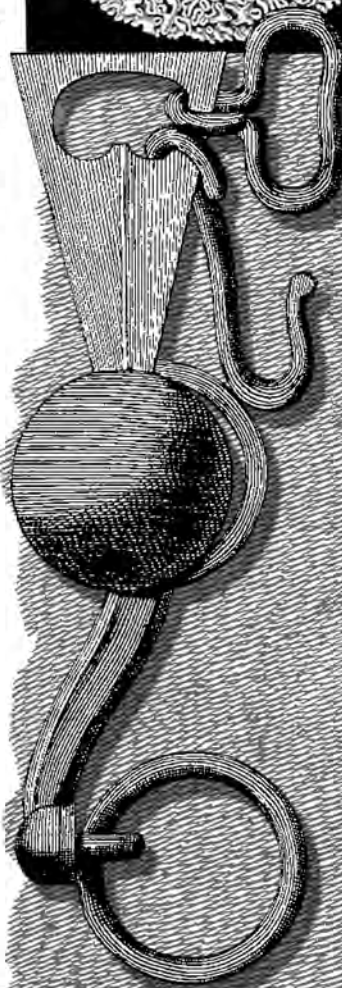
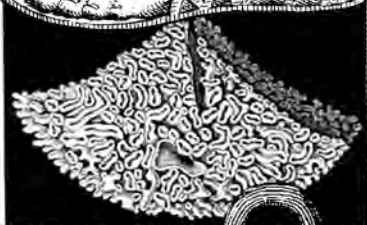
în sertare se află uleiuri balsamuri creme
 aș putea să-i masez trupul căzut în salteaua patului
 dar *povestește*
 strigă ea frîgînd ezitarea în două
 pe măsuță e un bol cu pastile colorate
 pentru memorie nu există leac, spun ei
 deși mai sînt atîtea pilule de încercat...

ceaiul e cald am pus și lămîie
 desfac fructe pline de suc
 scot sîmburii curăț pielețele i le mestec
 pot face totul din ceea ce nu o ajută
 i-aș putea spune povești ca și cum ar fi viața ei
 mi-am dorit întotdeauna
 să inventez lumea pentru un singur om,
 dar acum
 tot ceea ce spun devine un ecou
 întors înapoi
 trebuie să-mi măsoar cu grijă vorbele
 un om care nu mai știe nimic
 e predispus la dezamăgire
 deznădejde
 abandon

(ce tristețe să vorbești unui om redus la cuvintele tale!)

de-odată își întinde mîna bună
pe după gît mă trage înspre ea
face ochii mari și rostește
cu grijă
apăsător să nu încapă îndoială:

po-ves-teș-te!

vina de a-i disprețui pe cei din afara suferinței
 pe cei pe care i-ai privit cu acea
 condescendență
 naivă că moartea e numai privilegiul tău
 apoi:

sorin a murit
 tatăl lui cătălin a murit
 tatăl florinei moare
 în timp ce ea deschide ochii
 se ridică
 privește în jur
 gîngăvește
 face primele gesturi ale revenirii

cît îi iubesc acum
 (deși nu le-am dorit-o în acest fel)
 le-aș scrie
 le-aș vorbi
 despre **nebănuitele foloase ale nenorocirii**
 ne-am împărți frica
 suferințele noastre s-ar alina una pe alta,
 dar nefericiți sîntem
 și nefolositori unii altora
 cu stupoare suportăm
 flirtul fiecăruia cu sfîrșitul

o dată în plus poemele sînt rugăciunile
 unui dezastru pentru care n-ai nici un merit
 beneficiul vinovat al suferinței
 miluire
 în schimbul tăcerii

48 de pași de la pat pînă la sala de baie
vîrsta ei
tîrșîită pe ciment
printre cadre tărgi scaune pe roțile

o ridic sub braț ca pe-o pasăre
dezaripată
îi adun privirea cu mîna
o îndemn să numărăm
să ignore piciorul tîrît
începe să geamă
cîntînd *unu*
doi trei patruzeci șapte sute

piciorul învelit în teaca de plastic
bate cadența
pe culoar
ca dansatoarea în întuneric:

pașii de la celulă pînă la
eșafod

spune că e **vîntureasa de plastic**
 îmi șoptește că are rochii de kiwi
 pulovere din lemn parfumat
 o grădină de macaroane
 și plaje cu nisipuri cuvîntătoare

crede că e vîntureasa de plastic
 și că obrazul meu miroase
 a șuvițe de plăcere
mens sana în soprana cîntă ea
 tînjind și azi la prunifere de vițică

e vîntureasa de plastic
 și înfulecă vigilență
 vrea să mîngîie păsări gravide
ceva e nelalocul lui îmi șoptește
 nedumerită
 cînd îi tai unghiile pentru a nu se răni
 mușcă din flori în loc să le miroasă
 și plînge cînd o-ntreb
 oare tu mai visezi?

ieri a fost luni deci ce zi e astăzi
și ce vine după ianuarie
care dintre aceste animale e calul
cum se numește fructul din coșuleț
(nu mîncă servețelul)
cît de greu e să faci un 4 și căciulița la î
uite ce forme frumoase are 8-ul: seamănă cu shakira
nu, felia asta nu e piînea lui Dumnezeu
nu-mi mai spune matala
haide, repetă după mine:
bună dimineța mă cheamă lidia tu ești fiul meu marius

e încă tânără, mă încurajează ei
poate o să se miște din nou
poate o să mai știe
va trebui să învețe tot ce nu-și va reaminti
răbdare

răbdare

răbdarea e măsura adevăratei iubiri

ne mîngîiem din lumi paralele
deocamdată ne aparținem
doar în fișa unui dosar dintr-un teanc
înălțat pînă la tavan

numai bărbații au rămas întregi
în familia noastră

trei generații de bărbați stăm acum în jurul mesei
cu capul plecat cu frica în riduri
nebărbieriți
repetînd roluri deja compromise

am rămas singuri în paturi case grădini
învățînd să facem ce n-am făcut niciodată
avem grijă de femeile noastre
uităm de noi de bunăvoie
nu ne mai ascultă nimeni
nu mai avem
de cine asculta

femei străine ne aduc uneori de mîncare
dimineața găsim lîngă patul de fier
pungi borcane caserole
ofrande ale seducției și milei
femeile străine ne îmbărbătează
din compasiune din admirație
din dragoste subită

îngrijim morminte
cu așternut

(cîtă așteptare atîta moarte!)

corpul ei s-a strîns într-atît
că ar putea dormi pe două perne
așezate una lîngă alta
îi cumpăr cămășuțe din magazinele
pentru copii
cu o batistă îi spăl tot corpul
aș putea-o ridica din pat
cu o singură mînă...

dacă e marți
îmbrac o cămașă proaspăt călcată
și străbat orașul în direcția opusă
(ar mai fi atît de puțin pînă la aeroport)
o fată al cărei nume îl tot uit
mă machiază
un băiat îmi prinde lavaliera în piept
dana îmi zîmbește precum cea mai matinală
dintre zîne
îmi pregătesc propriul zîmbet
îmi umezesc buzele
trag aer în piept...

la 11:20 în salon se dă drumul la televizor
un oraș întreg e între noi
dar eu privesc direct în ochii ei
îi vorbesc despre cărți și scriitori
scriitori de care n-a auzit
cărți pe care nu le va deschide niciodată
dar **carnea oricum e tristă**
iar cărțile merită să rămînă și
necitite

spitalul e acum casa noastră

părinții noștri au halate scrobite
vecinii de salon
sînt rudele răspîndite prin toată țara
de la caloriferul de sub fereastră
pîna la chiuveta de după ușă

în sertare avem tot ce ne trebuie
cărți de rugăciuni
pastile condimente cosmetice
ne ținem lucrurile în cutii de carton sub paturi de fier
pe pervaz avem ziare și cărți
gătim în bucătăria de la capătul culoarului,
după ce se stinge lumina
ne spălăm în lighene de plastic
avem radio și chiar un televizor la care
urmărim concursuri de dans
și telenovele frumoase
în care actorii interpretează emoții de invidiat

lumea de afară e **tot mai greu** de-nțeles
priorități frivole
nefericiri gratuite
privilegii ignorate
apropierea vătămată din salon
e mai bună
decît singurătatea aseptică
de pe străzi și din blocuri

casa noastră e loc de suspin întristare
și scrișnet de dinți
aici în orice pat moartea își face-ncercarea
viața se înghite cu ceai și
se dizolvă-n perfuzii
dar unele zile sînt mai bune ca altele
și uneori asta e
totul

femeia fără picioare avea brațe de hamal
 și ochi de husky
 albaștri limpezi
 priveai prin ei pînă în spatele capului
 asculta ravel toată ziua
 citea dostoevski shogun eminescu böll
 cuibărită în scaunul pe rotile
 suporta durerile genunchilor
 amputați anul trecut,
 corpul nu știe ce nu mai are
 dar **durerea fantomă** ține zece ani,
 aflase de la cineva mult mai
 în vîrstă

*

mă trezesc în zgomotul lichidului pleznind gresia
 femeia își dă drumul din picioare
 apoi plînge
 aplecîndu-se cu pampersii sfișiați
 deasupra bălții gălbui
 umilită
 de parcă s-ar lăsa pe spate să se înece acolo
 la **malul patului de fier**

*

o caracatiță iese pe gura femeii
 întinzîndu-și pe fața zbîrcită
 verzi tentacule lichide
 îi acopăr ochii cu palmele să nu vadă
 cum femeii îi înfloresc pe față sucurile amare
 erupte din adînc,
 dar femeia urlă
 iar eu trebuie să bruiez **ceea ce deja e moarte**
 încep să tușesc să rîd să cînt
 fredonîndu-i tot mai tare la ureche:
... soarele era și el o portocală

trebăluim pe lângă ea ca doi păpușari
 amatori
 o ridicăm pe brațe
 îi îndreptăm umărul
 îi așezăm picioarele cu mîna
 unul o împinge cu grijă din spate
 celălalt îi sprijină capul și-i mută picioarele
 cu sîrmă înfășurată după glezna dreaptă
 alteori cu șireturi înnădite
 de care tragem așezați în genunchi
 pe ciment

sîntem **păpușarii culoarului**
 dăm zilnic reprezentația vieții noastre
 fără public
 fără martori
 fără ajutoare
 doar noi și jumătatea noastră de marionetă aproape vie
 păpușă defectă cu capul căzut într-o parte
 cu mîna întoarsă piciorul moale limba grea
 gemînd în timp ce noi sfidăm
 capriciile sechelelor
 pe culoarul acesta unde moartea
 își plimbă oglinda de-a lungul trupului ei

încercăm să-ndreptăm ce-a rămas deformat
 s-o facem să se țină
 să meargă
 să vorbească cu noi
 încredințați că oricine are dreptul
 în ultimă instanță
 să-i iasă un număr magic
 care să imite viața

neurologul a citit sentința
ridicînd tomografia în lumină:
uneori boala nu merge în sensul acelor
de ceas

nimic mai insuportabil în spital
decît redundanța suferinței
cînd coșmarul se confundă cu destinul
cînd doctorii dispar pe coridoare
tot mai lungi
cînd îți vorbesc în cuvinte tot mai scurte
cu privirea mereu
în altă parte

ce fel de vanitate e cînd mă întreb
ce ar mai fi de suferit
cum de nu e de-ajuns ce-a fost
cine
ce
mai are de demonstrat?

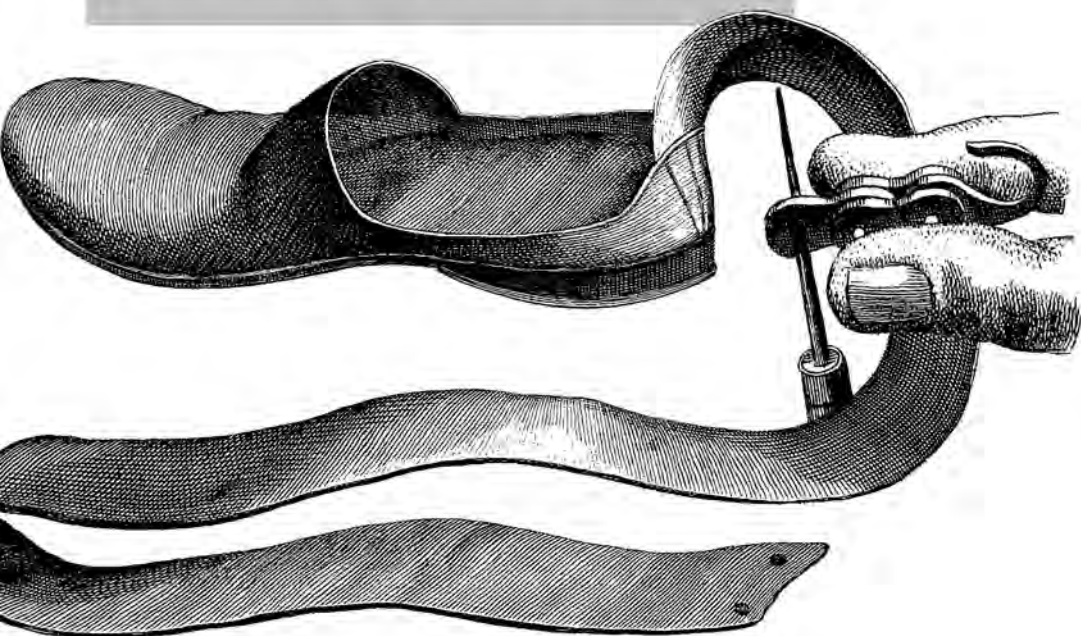
acum cînd frica e contondentă
cînd nici nu-mi mai e rușine să plîng
în metrou la unirii
înghesuit de toți străinii orașului
acum cînd îmbrac hainele de ieri
cînd așez periuța de dinți printre tacîmuri
și intru cu papucii în lift
greșind etajul

acum cînd mă bag în pat cu naivitatea că poate
prin cine știe ce minune
mă voi trezi peste ani
așa cum în copilărie mă ascundeam și
mă dădeam peste cap
de trei ori
pentru a mă transforma în albină
să fug pe ascuns la joacă

acum cînd abia rezist nopții
fără prolixitatea ignorantă a zilei
cînd mila e epuizantă și doare
cînd înnod capetele răbdării
cînd orice pereche pînă și de lucruri mi se pare
un miracol
cînd accept emoționat compasiunea străinilor
ca surogat al tandreții iubitei părăsite
acum cînd

nici un detaliu nu mai poate fi ignorat
acesta este momentul,
acel moment în care
mi-e teamă că poate nu sufăr
îndeajuns

VINERI	NE	EXTERNAM
VINERI	NE	EXTERNAM
VINERI	ME	EXTE
VINERI	NE	EXTERI
VINERI	NE	EXTERNA
VINERI	NE	EXTERNA
VINERI	NE	EXTERNA
VINERI	NE	EXTERNA
VINERI	NE	EXTERNA
VINERI	NE	EXTERNA

primul gest de grijă
 (gulerul îmi stătea strîmb)
 prima sfială
 (cînd mi-a șoptit la ureche *toaletă*)
 prima reacție la ironie
 (vorbeam cu cineva la telefon,
 nu remarcasem că trage cu urechea)
 felul în care mă caută din priviri prin salon
 bucuria cînd intru pe ușă
 hărnicia înduioșătoare cu care înghite
 toate pilulele
 (orice pastilă rătăcită prin sertare e o promisiune
 în plus)
 un nou cuvînt rostit
 din proprie inițiativă
 (numele asistentei care i-a adus o portocală)

toate aceste premiere
 încununate azi de prima noastră plimbare afară
 pe aleile din curtea spitalului
 în aerul fără iod al iernii

curiozitatea cu care urmărește ciinele vagabond
 adulmecînd roțilele căruciorului
 rîsul cînd îi pun zăpadă în palmă
 dezamăgirea că se topește
 panica produsă de soarele care-i intră
 neinvitat în ochi
 uimirea în fața zborului precipitat al unei vrăbii

ce zi perfectă

mă bucur că am petrecut-o cu tine!

o învelesc mai bine în pătură
iar ea mă cheamă aproape
pare că vrea să mă pupe dar
nu reușește decît să mă muște de nas
îmi dau lacrimile
rîde
cît de mult mă iubești, o-ntreb
ea scîncește și-ntinde mîna bună spre cer

de vecernie intrăm cu ea în biserică
 ne privește lumea
 cum aducem căruciorul pe brațe
 după slujbă iar o să primim
 zeci de colaci mere
 biscuiți cu cremă

locul i se pare familiar
 privește liniștită icoanele acoperind
 pereții de lemn
 nu mai strigă nu mai geme
 din cînd în cînd țipă scurt
 vrînd să cînte laolaltă cu preotul...

îi iau mîna stîngă și o închin
 încercînd să-i reamintesc gestul
 ea descrie **doar un cerc uriaș** în care
 ne cuprinde pe toți privind
 cu atenție undeva drept în sus

la sfîrșit împing căruciorul înspre pronaos
 ea apleacă ușor capul
 apropie fața de icoană
 și spune timid:
bună seara!

creștetul ei ca o gaură neagră
gravitînd într-**o tristețe lactee**
o privesc pe furiș
de teamă să nu-mi ghicească în ochi
persistența răului

de față cu ea vorbim la persoana a treia
și uneori la timpul trecut
îi hotărîm destinul cu o precizie oarecum
resemnată
ea nici nu ne ascultă
mestecă o felie de măr
sau bea laptele cu paiul scurtat
din cînd în cînd oftează punctînd
tot ce nu poate rosti

tot ce nu se poate spune
oricum

uneori bisericile sînt mărunte și arată banal
cămăruțe din lemn acoperite cu tablă
dar înăuntru...

...înăuntru e cald și multă lumină
sfînții devin familia ta
ochii lor sînt cu tine și cu ceilalți
necăjiți tăcuți
pitiți în scaunele pe rotile
sprijiniți de cadre sau în cîrje
îngenunchind greu din cauza ortezelor
închinîndu-se chinuit
cu mîini moi și reci

(preotul citește despre bolnavi ce-I ating hainele:
Doamne, Tu ești doctorul trupurilor și sufletelor noastre!)

o ducem pe brațe să o împărțăm
ea primește cuminecătura emoționată
atentă la cuvintele preotului
căruia îi spune politicoș:
săru`mîna pentru masă!

la sfîrșit primim de pomană chifle
eugenii napolitane
plecăm cu greu spre paturile noastre
(**fantome credincioase** de nevoie)
dar pînă vineri nu e mult
ne vom rostogoli
ne vom aduna
ne vom ascunde din nou aici
în această cămăruță din lemn acoperită cu tablă
unde o voce caldă purtînd negrul pînă-n pămînt
ne va citi din nou
despre bolnavii ce-I atingeau hainele
plecînd pe picioarele lor
sănătoși și sătui

aseară am fost la concert

mai știi?

mai știi cînd mă găseai în cameră
dansînd bizar în fața oglinzii
cu perciunii lungiți cu carioca
și cu părul dat cu fixativul
păstrat în șifonier pentru coafurile de nunți
pe depeche mode
pe ei încercam să-i copiez
din cauza lor ți-am stricat rujul
adus de tata din irak
încercînd să-mi desenez
pe tricoul negru
un trandafir

ieri seară eram în fața scenei
cu elena cristina andrei sonia flavia
dansam urlam uitasem
un stadion de „**oameni dăunați**” adunați împreună
de subtilități necunoscute“

cu mîinile în aer dansam
dansam și
te simțeam de departe
simțeam
cum mă duci și mă treci prin uitare

dincolo de toate astea
tu:

într-un apartament pe sachelarie visarion
la ultimul etaj
rîsul tău de la mogoșoaia
langoșeria dania din stația Iaromet
piatra grea a prințului arthur
zulufii unei fete blonde de la
marginea orașului
fotografiile făcute în tonomatul din metrou
după-amiaza citind *să nu ucizi*
o pasăre cîntătoare

plănuitele plimbări prin ventimiglia
speranțele dorul
tandrețea toponimiilor trupului parfumat
de apa de colonie
poftete călătoriile între pulpe
între mont pal și capul bunei victorii
reliefuri imprimate în palmele mele
cu care te caut acum în alte trupuri
în alte după-amieze răcoroase
cu gura uscată
cu mirosul de sînge în nări
printre trupuri spînzurate de perfuzii
pregătite oricînd să fie părăsire
pentru o altă boală
pentru o altă
moarte

(am rămas **doar respirația unui străin**
la receptorul unui telefon
primit cu număr ascuns)

dacă dorința nu s-a dizolvat în frică și vinovăție
dacă aş putea da forward
dacă ne-am putea iubi
și după

le întâlnesc în secret prin subsoluri
 întunecate spoite
 pășesc prin mizerii
 pereții sînt umezi
 urina se prelinge groasă ca mierea

femei multe femei se tolănesc
 peste resturile spitalului adunate grămezi
 își desfac larg picioarele
 își proptesc mîinile în seringi
 în pungi de perfuzii
 în sonde urinare sparte
 peste pansamente înnegrite de iod

ele mă cheamă
 mă cheamă fără brațe fără picioare
 cu guri știrbe și țeste crăpate
 mă alintă îmi șoptesc cuvinte vulgare
 privesc originile întunecate ale lumii, dar
 mă întind peste ele
 mă cuibăresc între brațele lor vineții
 pline de ace
 le strîng la piept moi și însîngerate
 mă încurajează
 în curînd greața e plăcere amețală uitare...

sînt ultimul lor bărbat
 acolo
 în containerele cu deșeuri biologice
 unde **totul e mîngîiere și spaimă**

eram doar un puști
dar ea îmi spunea:

femeile și-așa au o soartă nenorocită
nu contribui și tu la nefericirea lor
iubește-le dacă poți, dacă nu
treci mai departe
însă ai grijă de ele
nu te gîndi niciodată mai întîi la tine
o vor face ele cu asupra de măsură
fii tandru mîngîie-le protejează-le
nu le minți
nu le vorbi urît
nu cumva să le lovești
nici măcar cu o floare
iar de vei călca strîmb nu lăsa să se vadă

dacă e nevoie
iubește-le ca și cum le-ai iubi cu adevărat!

te-am învățat tot ce-am știut și eu
restul vei afla singur
așa că pleacă departe
întîmpină-ți viața fă-ți norocul arată ce poți
nu te gîndi la mine
nimeni nu te va iubi la fel de mult
dar eu sînt singura pe care ai voie s-o părăsești

n-a mai rămas nimic aici

nu te uita în urmă!

voi plînge, doar mă știi, dar nu-ți fă griji
te voi aștepta oricînd
alege o fată și o voi iubi ca pe tine
faceți doi copii
doar unul nu e bine
nu știi niciodată ce-ți rezervă viața

du-te
du-te departe, dragul meu drag
însă nu ne uita!

în preajma morții cauți iubire

compasiunea

orice compasiune ți-a făcut bine

ai făcut dragoste cu toți cei care te-au mîngîiat

ai căutat să te pierzi în oricine te-a primit

ai vrut aproape orice

te învelea pentru o noapte în mirosul cald

al pielii altcuiva

și ea și ea și ea și ea

și tu:

niciodată dragostea n-a fost atîta

tandrețe hazard bunăvoință!

i-am visat trupul cusut cu sfoară groasă

(scăpau picături de sînge pe la noduri)

ea a venit s-a strecurat sub mine

mi-a ținut chipul în palme

respirîndu-mi precipitat adînc în gură...

ne-am plimbat noaptea pe străzi

am fotografiat

toate porțile de fier de pe calea victoriei...

i-am citit din claudel și pound

mi-am așezat palmele pe sînii calzi

m-am lungit la picioarele reci...

trupurile noastre transpirau

împletite sub cupola ventilatorului

pe ultimele replici

din *when a man loves a woman*...

ne-am înfășurat în cearșafurile șifonate ude

m-a bărbierit și am discutat

dacă ignoranța e binecuvîntare...

conviețuirea cu moartea te face să iubești

intens absent aproape fericit

cînd ești singur

numai gîndul iubirii cu cineva

și ai ecou în stomac

după luni și luni ne întoarcem acasă
 în camere praful mișcător
 aerul îngreunat de absență
 hainele noastre îmbrăcînd în dezordine
 fotoliile patul canapeaua

soarele moale al asfințitului
 strecurat de jaluzele
 face pereții palizi
 precum fețele noastre

o depun pe canapea
 îi ridic picioarele îi întind brațele
 îi așez perna cea mică sub cap
 și ea prinde puțină viață
 îmi zîmbește pare liniștită
 trebuie să simtă și ea
 că **se întîmplă ceva bun**
 în timp ce deretic în grabă îi mai spun
 cîte-o vorbă
 deschid larg geamurile înțepenite
 ud florile aproape uscate
 aerul aduce mirosul copacilor proaspeți
 copiii rîd în fața blocului

cînd mă întorc în cameră
 ea a adormit din nou, dar eu
 continuu să-i mai spun una alta
 între cele două
 uneori oricum nu e nici o
 diferență

Tragal meu espíto,

două anotimpuri au trecut de cînd întîrziem în infern
 ai plecat în ziua cînd a venit iarna
 a nins chiar în acea noapte
 și zăpada s-a luat a nins din nou și zăpada
 s-a luat de alte cîteva ori...

a trecut Sf. Nicolae apoi și Crăciunul
 lumea a asaltat mall-urile s-a îmbulzit în piețe
 ducînd pe umeri brazi cadouri
 portocale-n buzunare
 de revelion oamenii au ieșit pe străzi
 te-am purtat pe brațe pînă la geam
 să-ți atragem atenția cu artificiiile de pe cer
 de Bobotează ne-am amintit de bunicul toma
 apoi am sărbătorit ziua ta
 în timp ce asistenta schimba perfuziile în salon
 ne-am bărbierit ne-am pus cămăși noi
 te-am sărutat pe rînd și mai mult decît de obicei
 infirmiera ne-a făcut poze
 suflînd cu toții în lumînările tortului
 împărțit apoi prin saloane

de valentine`s day mi-a fost teamă
 să nu primesc vreun sms
 în martie ți-am adus flori și bomboane de
 ciocolată pe care le-am mîncat tot noi
 de Bunavestire de Paște de Înălțarea Domnului
 am sperat cu îngăduință
 încurajați fără voie de nesfîrșitele povești cu miracole
 ale celorlalți
 Sînzienele au trecut și ele pe lingă noi
 rezemați în continuare de paturile albe de fier...

aerul intrat pe fereastră miroase acum a pământ
a crescut iarba
la fel și părul tău acoperind creștetul capului
ca pe tranșeele părăsite
ale unui atac surpriză

două anotimpuri au trecut
de cînd tot ocolim viața
dar privirea și gura ta sînt acum unde trebuie
îți amintești cine sîntem
și uneori chiar zîmbești

stai pe canapea
 ca un personaj abandonat dintr-o carte
 fără coperte
 sînt doar cîțiva metri între noi
 dar trăim paralel
 taci și te pierzi zi după zi în ceața
 unui trup ce nu mai este

ce greu să nu mă pot agăța de tine
 nicicum!

dispari cîte puțin cu fiecare borcan de dulceață
 lăsat gol în chiuvetă
 și pe care tot amîn să-l spăl
 pleci cîte puțin cînd îmi cos fiecare nasture căzut
 cînd calc mînecele cămășii
 ai plecat și azi
 cînd pe balcon violeta de parma s-a uscat
 deși i-am schimbat pămîntul am udat-o
 și uneori i-am vorbit
 despre rîsul tău colorat care se-auzea-n tot blocul
 de pe pandurilor 11

cînd nu ești **te caut în detalii**
 în lucrurile unde mîna ta avea gesturi salvatoare
 în mărunțișuri
 locuite acum de o inestimabilă tristețe

te retragi undeva în mine
 unde ajung tot mai greu
 și niciodată,
 niciodată cu ochii uscați

uitată într-o memorie ferecată și goală
abia respiră privește nemișcată
marginea canapelei
locul abrupt de unde își contemplă
deznădejdea

ne privim într-o **tăcere tot mai firească**
ea are 48, eu 27 semănăm
(cînd avea vîrsta mea de acum tocmai mă dădea la școală)
semănăm chiar dacă ea cîntărește
cît o școlăriță
iar țeasta i s-a micșorat cît un grepfruit,
sîntem atît de apropiați încît
dacă ar putea vorbi nu ne-am spune
nimic

(o tristețe freatică s-a adunat în noi)

haide, bea
înghite amarul ăsta
e cel mare de 5 mg te va ajuta să zîmbești
măcar cîteva ore
ai să vezi
într-o zi ne va lega ceva mai mult decît
chimicalele!

cu toate acestea
lumea ei a rămas ordonată curată
pusă la punct
nici o clipă n-a încetat să tindă
spre armonie

îmi arată perdeaua îndoită
praful (ah, praful!) de pe noptieră
tabloul ușor strîmb
amprente degetelor pe un pahar
mă trimite pe covor să culeg vreo scamă
mă cheamă la ea pe canapea
să-mi aranjeze gulerul cămășii
întoarce pe față rufe și le împachetează
cu o singură mînă
lentilele ochelarilor nu sînt niciodată
suficient lustruite
(doar ochiul ei stîng e de vină)
se încruntă dacă-mi arunc aiurea
șapca pe fotoliu

gesturi îndreptări urme

un zmeu atîrnînd într-o parte
ochelari rămași într-o toartă
bucată de gutuie uscată
un singur picior o singură mînă un singur ochi
jumătate de gură
vorbind în gînd
unui rest de memorie,
vîntureasa tăiată în două
se mișcă într-o parte a lumii
cu trupul întors înspre
cealaltă

cine este cea care-a mai rămas
acum cînd încerc să mi-o amintesc
privind-o îndelung
cînd o aștept **ca-ntr-un film mut** să-și facă loc
în viață cu jumătate de trup
cu amintiri numărate pe degetele mîinii
stîngi

părul a crescut peste cicatricea adîncă
precum ierburile peste ruinele dezastrului
cine este cea care
a mai rămas
acum cînd portretul ei abia mișcător
pare mai mult o natură
moartă
respirînd

iar am ars peștele
 dar o să vezi mă voi obișnui
 o să învăț tot
 ce n-ai apucat să-mi spui
 gogoși din dovlecei poate nu am să fac
 șarlotă sau ecleruri cu atât mai puțin
 iar ultimul borcan din zacusca ta
 nu va fi desfăcut
 niciodată

dar uite ce ciorbe de praz gătesc
 iar piuré-ul îmi iese cum îl făceai tu
 o să fie bine
 nici măcar nu mi-e greu
 deși uneori mă panichez
 între cuptor și chiuvetă
 printre picăturile de ulei și condimente
 între tine și mine*

sînt încă stîngaci cu absorbantele
 dar recunoaște
 niciodată n-ai avut sprîncene mai fin arcuite
 obrajii gîtul mîinile unse cu creme
 dacă m-ai lăsa ți-aș face unghiile
 te-aș epila
 aș aduce o coafeză...

* „Dragul meu copilaș, țin să te anunț că din toată mîncarea pe care ți-am făcut-o, nimic nu-mi place cum mi-a ieșit. Chiftelele sînt sărate (așa a fost carnea cumpărată, eu n-am mai pus sare deloc), perișoarele din ciorbă sînt tari, mazărea nu a fiert sub nici o formă, budinca cu brînză a ieșit moale (se fărîma brînză, nu știu cauza), așa că o să primesc Premiul Nobel pentru cea mai proastă bucătăreasă din lume. Îmi pare rău, dar știi cum se spune: foamea e cel mai bun bucătar... Să știi că mi-a trebuit f. mult timp să-ți citesc scrisoarea (scrii oribil)... Articolul despre bunici m-a întors pe dos, ai scris curat adevărat, cum spune Caragiale, și m-a făcut să derulez filmul memoriei, doamne cum trec zilele... Ai grijă ce faci cu fetele și încearcă să te descurci cu banii tăi pînă ieșim din datorii, că te ajutăm noi să-ți iei calculator, cu puțină răbdare le facem pe toate. Să fii cuminte te rog din suflet și pune mîna și învață că doar pentru tine înveți. Te dezmierd, mama Lidia.”

ştiu, poate e **prea trist pentru cochetărie**
dar uneori ne distrăm pe cinste,
nu-i așa!?
n-am avut niciodată o soră cu care să mă joc
de-a mama şi de-a tata

nu plînge, nimic din toate astea nu doare
ascultă
ascultă-mă
ascultă aici:

nimic nu mai e greu cu adevărat
e ca şi cum aş exersa pentru mai încolo
cînd voi avea o fetiţă pe bune
(nu ți-ar plăcea!?)
o fetiţă căreia-i voi împleti părul
să-i asortez rochiţele
să-i prind cureluşele la sandale
s-o învăţ să deseneze copii copaci flori
şi case prin peretele cărora se vede becul
luminînd înăuntru

i-am spus o porcărie la ureche
și a-nceput să rîdă

apoi i-am spus și mai multe porcării
după porcării
iar ea rîdea tot mai tare
încercînd să-mi acopere gura cu palma
luată prin surprindere
rîdea încurcată
rîdeam și eu cu ea
îi mai spuneam încă o porcărie
și-ncă una
filmam cu telefonul mobil
cum îi dăduseră lacrimile de atîta rîs

ca doi copii rîdeam de vorbele rușinoase
pe care i le spuneam una după alta
nu mă puteam opri să nu-i spun tot mai multe
(nu știu cum îmi venise ideea)
începusem să le recit cu patos
patriotic
mimam cuplete de brigadă
îi recitam porcăriile alea
imitîndu-l pe toma caragiu
pe amza pellea cu perfectul simplu de oltean
de-al nostru
(pe cozorici nu mi-l mai aminteam)

nu m-am oprit pînă ce n-a început
s-o doară gura de atîta rîs,
gura ei din care n-a mai ieșit o propoziție
de cîteva anotimpuri

a fost odată ca-n povești
shakira are coapse mișto
rapid a bătut pe dinamo
greierele scrie la computer
raluca lucrează la academie
ce dimineată încântătoare
lidia poartă ochelari de minz
perdelele au fost spălate cu suc
logopeda vine după-amiază
astăzi este frig în casă
mama mea e o ciocănitore...

în fiecare zi rostim numele a ceea ce vedem
 prin casă
 inventăm câte o frază
 și apoi o copiem
 pe toată pagina agendei unicredit
 în fiecare zi repetăm împreună
 câteva replici din *secretul mării*
 (surprinzătoarele foloase ale unei telenovele
 în limba română)
 scriem facem conversații vocalize
 vorbă cu vorbă recăpătăm
 ce se mai poate
 din **partea stîngă a lumii**

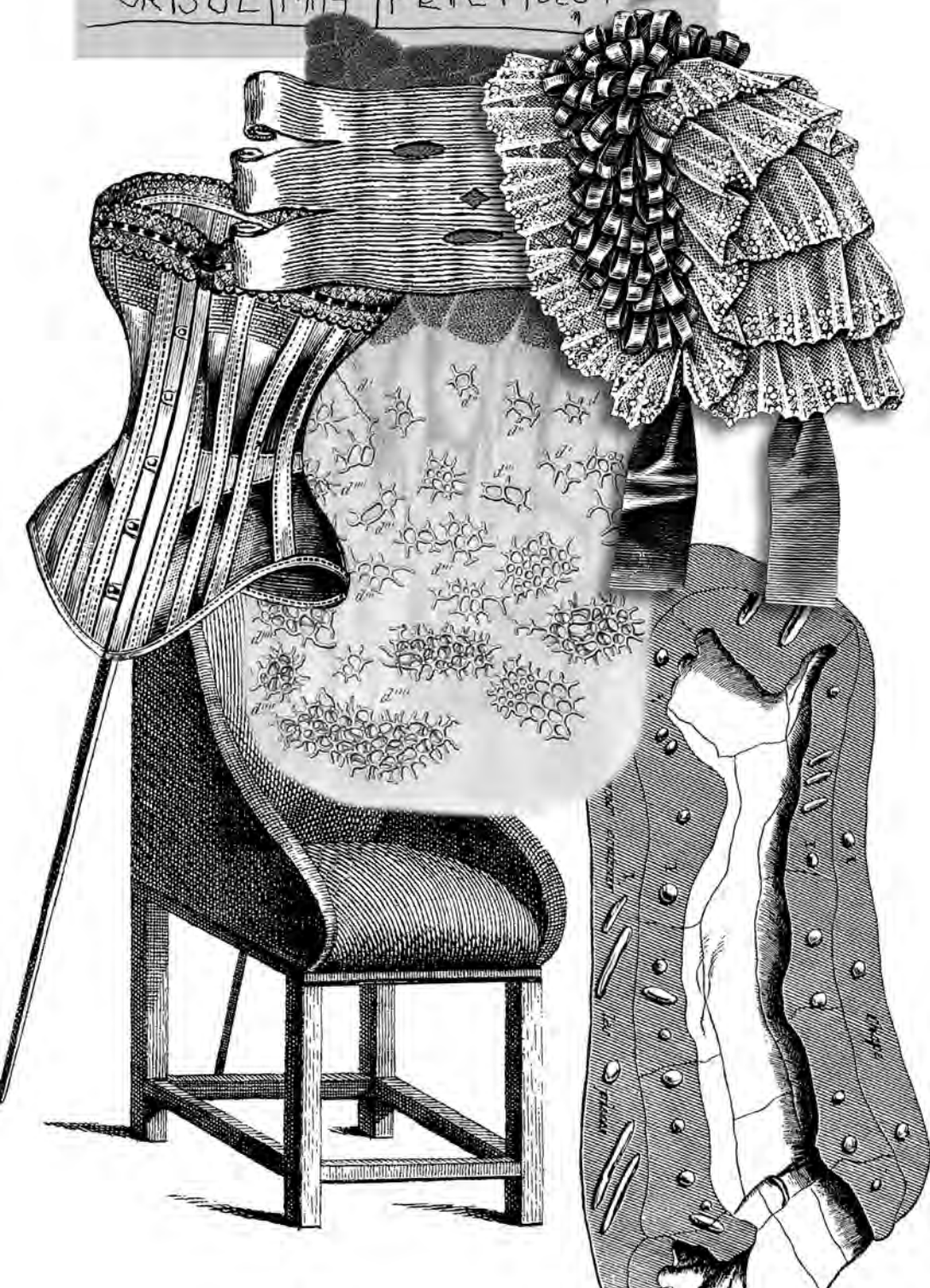
achim iubește fotbalul
marius este exigent și frumos
azi n-am făcut greșeli
roșiile s-au copt în tramvaiul 11
o să fie frumos și bine
scrisul mă plictisește

SRISUL MĂ

RLICTISESTE

SRISUL MĂ

PLICTISEST

îi încălzesc în gură lingurițe cu iaurt
 desfac măslinile să scot sîmburii
 îi aduc fructe pe care nu le-a gustat niciodată
 (putem trăi și fără avocado!)
 o răsfaț turnîndu-i îndelung apă caldă
 în singura palmă disponibilă
 mîngîierii

îi cumpăr ciorapi colorați cu degete
 apoi o învăț să le numere
 să spună numele trandafirului japonez
 îi explic diferența dintre 7 și 7
 o fac să rîdă
 citindu-i *decebal către popor*
 îmi desenez cu markerul mustăți de cabaret
 cînt la peria de păr *de-ai fi tu salcie la mal*
 dansez cu aspiratorul pe
I want to break free
 fac moonwalking purtînd pălăria bunicului

îi pilesc unghiile o pensez
 o spăl în săruri îi curăț dinții cu ața
 cu creme îi ung urmele vineții de pe gît
 de la încheieturi
 o gîdil cu fulgul smuls din pernă
 apoi o adorm punînd cd-ul cu andrea bocelli
 respirîndu-i în creștet
 strecurîndu-i în gaura pentru cercei din lobul urechii
 cea mai lungă sprînceană a mea

sînt mama din ea e fetița din mine
sîntem tot noi

(numele ei apare cel mai des în poezia de dragoste a lumii)

își descoperă trecutul în albumul
cu fotografii
se miră
întreabă din priviri
e suspicioasă însă
rareori o contrariază felul în care-a rămas:

un tablou al cărui peisaj e **parțial franjurat**
de întâlnirea dintre un bisturiu
și o portocală
pe masa mașinii de cusut ileana

își învață trecutul privind fotografiile
pe care i le povestesc
ca și cum ar încerca
să-și regăsească chipul
privind în oglinda
pisată de sub tălpile
altcuiva

nu ne mai întreabă nimeni nimic
 timpul stinge suferința în obișnuință
 necazul crispează
 apoi plictisește
 iar timpul vindecă totul
 inclusiv
 mila

singuri de la început în fața dezastrului
 cot la cot cu propria perplexitate
o lungă și ambiguă istorie a cuvintelor
 stă acum între noi și restul lumii
 nimeni nu poate pricepe
 ceea ce noi abia formulăm
 compasiunea e un clișeu rostit
 în apeluri telefonice
 tot mai grăbite
 de care mi-e ciudă că încă mă alină

exclamația ei
 când mi-a văzut în lumina soarelui
 firele de păr alb de la tîmplă
 regretul încurcat în limba amorțită
 apoi iertarea cerută din priviri
 tristețea
 toate acestea...

sîntem doar noi
 noi doi
 mai mult eu
 însă ea:
 memento al unei morți amîinate

de cîteva zile am rămas singur
iar azi i-am vorbit la telefon
deşi acesta e un fel
de-a spune:

am vorbit respiraţiei ei
care se tot pregătea să scîncească
i-am spus ce-am mai făcut
cu cine m-am întîlnit
ce-am mai gătit
ce lucruri noi am mai scris
în *dilema veche*

la un moment dat am şi întrebat-o ceva
aşa
ca să facem conversaţie
să pară totul
cît mai normal

(care cuvinte nu sînt prea grele
pentru a fi rostite?)

poate că
 vîntureasa de plastic pricepe
 lucruri care depășesc obișnuința
 poate că
lumea se reflectă mai exact în jumătățile
 de măsură
 frumusețea dreptatea înțelepciunea
 se deschid numai în ceea ce a avut puterea
 să rămînă înjumătățit
 și să tacă

ce înfățișare poate avea absența
 într-un rest care este însuși
 destinul felul drumul
 omului
 cu ce ochi vom privi ceea ce lipsește
 și ce forme vor lua acum
 așteptarea asimetria ardoarea?

primind mila și dragostea
 îndoit
 doar cei mutilați sînt întregi
 cu adevărat
 și îndreptățiți să plîngă
 fără să dea socoteală
 nimănui

zilele astea am încercat să mă obișnuiesc
cu mine din nou

am scris e-mailuri
mi-am aerisit dulapul cu haine
am citit reviste pentru bărbați
(„10 pași pentru un abdomen plat”)
am ascultat *twelve moons* pe repeat
am băut vin
(dar am urmărit și *extreme surgery*
pe discovery)
o vreme m-am simțit curat odihnit bine
apoi mi-a fost rușine
și n-am știu ce să fac
cu **acest lux al egoismului**

nimic mai greu decît singurătatea de sînge
cînd cea din carnea ta nu a rămas decît
un trup mut pe care îl plimbi
de colo colo prin casă
îl ridici din pat îl urci pe canapea
îl așezi pe un scaun în colțul camerei în care
îți faci de lucru
un trup pe care din cînd în cînd
îl îndrepti spre lumină
îl ștergi
îi pui apă
ca unei flori dintr-un ghiveci
crăpat

acum că nu mai ești cu mine
 te visez mereu și visez că vorbești
 ne mirăm, dar tu ne spui că ne-ai vorbit
 dintotdeauna
 n-am știut noi să te-ascultăm
 uneori vorbești ca înainte
 alteori în limbi necunoscute pe care însă le-nțeleg

dacă ai ști cât de fericit sînt și cîte ți-aș
 mai spune acolo în somn
 numai că **noapțile sînt întotdeauna mai scurte
 decît visele**

visez că-mi spui nimicuri
 supărări
 cicăleli de care mi-e dor
 cum că mașina de cusut iar s-a dereglat
 și tighelul a ieșit strîmb
 că nu mai taie cuțitele de bucătărie
 că tata iar a intrat încălțat pe covorul din sufragerie
 să nu mănînc din clătite pînă nu se răcesc
 să-mi tund pletele
 să dau casetofonul mai încet
rock e elvis nu nirvana
 cum se poate dansa pe prodigy
 să nu mai port tricouri cu cranii
 și bocanci vara
iar ți-ai sfîrtecat blugii, mămă!

te-am visat și ieri noapte
 iar azi ești la telefon
 o tăcere de cîteva sute de kilometri
 se întinde între cele două aparate
 îți ascult respirația și dinadins nu spun nimic
 aștept să începi tu
 ca-n vise
 aștept să-mi spui ceva
 orice

chiar și *portocală*

